

12.

„...RENDÍTHETETLEN ORSZÁGOT KAPUNK”

Március 12., szombat délután

Isten azonban megszólít bennünket az utolsó napokban. Hallhatjuk hangját a viharban és a forgószélben. Hallunk az Isten által megengedett szerencsétlenségekről, a földrengésekről, árvizekről és a mindent elsöprő elemek tombolásáról.

Ezekben a vészterhes időkben mindazoknak, akik az Isten parancsolatait megtartó gyermekeinek vallják magukat, óvakodniuk kell a tiszteletteljes és Isten-szerető lelkület elvesztésétől. A Szentírás arra tanítja az embert, hogy közeledjen Teremtőjéhez alázattal, tiszteletteljes hódolattal és az isteni közbenjáróba vetett hittel. Amikor az irgalom zsámolyához járul esedezéssel, hajtsa meg térdét előtte, mint aki-nek kegyelemre van szüksége. Ezzel is fejezze ki, hogy teljes testi, lelki és szellemi valóját aláveti Teremtőjének. – *Isten csodálatos kegyelme*, 91. o.

Földrengés jelezte azt az órát, amikor Krisztus letette az életét, és egy másik földrengés hirdette azt a pillanatot, mikor diadalmasan újra felvette azt. Krisztus, aki győzelmet aratott a halál és a sír fölött, győztesen jött elő a sírboltból földrengés, felvillanó villámlások és mennydörgések közepette. Isten előre megmondta, hogy amikor Krisztus újra eljön a földre, akkor „megrázom nemcsak a földet, hanem az eget is” (Zsid 12:26). „Inogva meging a föld, miként a részeg, és meglódul, mint a kaliba.” (Ésa 24:20) „Az ég, mint írás egybehajtatik” (Ésa 34:4). „Az eget ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta levő dolgok is megégnék.” (2Pt 3:10). „De az Úr az ő népének oltalma és az Izrael fiainak erőssége!” (Jóel 3:16) – *Jézus élete*, 780. o.

Akik kutatják a Bibliát, Istennel tanácskoznak és Krisztusra támaszkodnak, őket Isten képessé teszi, hogy minden körülmények között bölcsen cselekedjenek. A jó elvek a való életben látszanak meg. Csak fogadd be szívélyesen a jelennek szóló igazságot, s ezt tedd jellemed alapjává! Így tehetetlenül hullnak le rólad az élvezetek csábításai, a divat szeszélyei, a világ szerelmeseinek megvetése, de még a szíved kényeztetést követelő zajos akaratmegnyilvánulásai is. Először meg kell tisztítanunk a lelkiismeretünket, és saját vezetésünk alá vonnunk az akaratunkat. Lelkünkben az igazság szeretetének kell uralkodnia. Akkor olyan jellem alakul ki bennünk, amelyet a menny jóváhagyhat. – *Bizonyságtételek*, 5. köt., 43. o.

Március 13., vasárnap

Jézus ismét eljön... az Atyának dicsőségében az összes szent angyalokkal együtt, akik elkísérik földi útjára. A menny teljesen üres marad, mert az angyalok Mesterüket kísérik el, és a földön élő és várakozó szentek a menny felé, Jézus felé tekintenek, amiképpen a galileai férfiak tették, midőn az Úr az Olajfák hegyéről a mennybe szállt. Ama napon csak a jámborok, a szentek kiáltanak fel ujjongva – akik igazán alázatosan és szelíden követték Krisztus példáját: „Íme, a mi Urunk, akit vártunk, s aki megszabadít minket!” S a szentek „egyetlen szempillantás alatt” a végső harsonaszóra elválnak – ama harsonának a szavára, amely a porban nyugvó szenteket új életre szólítja. Az Úr felruhazza dicső halhatatlansággal szentjeit úgy, hogy örömmel kiáltanak fel: „Győzelem, győzelem a sír és halál felett!” Az elvált szentek most a szent angyalokkal együtt az Úr elé ragadtatnak a levegőbe, hogy soha többé el ne váljanak szeretett Uruktól.

Hallgathatunk-e ily dicsőséges reménység, ilyen tökéletes megváltás tudatában, melyet Jézus Krisztus saját vére árán szerzett meg számunkra? Ne magasztaljuk-e és ne áldjuk-e mi is fennhangon az Üdvözítőt, miképp a tanítványok tették, amikor az Úr bevonult Jeruzsálembe? Nincs-e közelebb hozzánk az a nagy nap, mint volt hozzájuk? Vajon ki akadályozhatja meg minket abban, hogy Istent magasztaljuk és áldjuk, mert a halhatatlanságba és megdicsőülésbe vetett reménységünk nemsokára beteljesedik? Mi már megízleltük az eljövendő világ dicsőségét, s mind többre és többre vágyunk. Egész lényem vágyik az élő Isten után, s nem nyugszom mindaddig,

amíg teljesen át nem hatja valómat az Ő teljessége. – *Tapasztalatok és látomások*, 110. o.

Hiszen már ebben az életben is a keresztyények a Krisztussal való közösség örömteli részesei; szemlélhetik szeretetének fényét, és élvezhetik állandó jelenlétét. Életünk minden egyes lépése közelebb hozhat Jézushoz, mindinkább megtapasztaljuk szeretetét, és lépésről lépésre megközelíthetjük az örök béke dicső honát. Azért ne vessük el Istenbe vetett bizalmunkat, hanem legyen bizalmunk erősebb, mint valaha! „Mindeddig megsegített minket az Úr!” (1Sám 7:12), és megsegít bennünket ezután is mindvégig! Mint hatalmas emlékoszlopokra tekintünk jótéteményeinek bizonyítékaira, melyeket az Úr velünk cselekedett, hogy megvigasztaljon és kimentsen a pusztító kezéből. Legyenek állandóan élénken emlékezetünkben a kegyelem megannyi tanújelei, melyekkel Isten elhalmozott bennünket; a könnyek, melyeket felszárított; a fájdalomok, melyeket lecsillapított; a veszedelmek, melyeket elhárított; a szükségletek, melyeket kielégített, és az áldások, melyeket ránk árasztott. Ezek erősítsenek zarándoklatunk hátralevő részén! (...)

Így majd annak idején megnyílnak az egek kapui, hogy bevonulhasanak rajtuk Isten gyermekei, s a dicsőség Királyának ajkairól, mint legszebb zene érinti füleiket: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készítettett!” (Mt 25:34) – *Jézushoz vezető út*, 125. o.

Március 14., hétfő

A Krisztus tanítványai által hirdetett evangéliumi üzenet hírt adott a világnak az első adventről, és azt a jó hírt tartalmazta, hogy az ember a Krisztusba vetett hit által üdvösségre lel. Az üzenet előre mutatott a második adventre, amikor Jézus eljön dicsőségben, hogy megváltsa népét, és azt az örömhírt hozta, hogy aki hisz és engedelmeskedik, az részesül „a szentek örökségében... a világosságban” (Kol 1:12). Ez az üzenet szól ma az emberiségnek azzal a kinyilatkoztatással együtt, hogy Krisztus második eljövetele közel van. Igéje és az általa meghirdetett jelek teljessége tanúsítja, hogy az Úr már az ajtó előtt van.

János a Jelenések könyvében megjövendöli, hogy közvetlen Krisztus második eljövetele előtt az evangéliumot hirdetni fogják. Lát egy „angyalt az ég közepén repülni, akinél vala az örökkévaló evangélium,

hogy a föld lakosainak hirdesse az evangéliumot, és minden nemzetiségnek és ágazatnak, és nyelvnek és népnek, ezt mondván nagy szóval: Féltétek az Istent, és néki adjatok dicsőséget; mert eljött az Ő ítéletének órája” (Jel 14:6–7).

Miután felhangzik a figyelmeztetés, hogy eljött az ítélet ideje, és megszólalnak a hozzá kapcsolódó kinyilatkoztatások, a prófécia szerint eljön az Emberfia az ég felhőiben. Az ítélet idejének meghirdetése egyben Krisztus közeli eljövételének hirdetése is. Ez a szózat az örökévaló evangélium. Krisztus második eljövételének hirdetése, a második advent közelségének hírüladása tehát az evangéliumi üzenet lényeges része. – *Krisztus példázatai*, 226–227. o.

János látta Isten irgalmát, gyöngédségét és szeretetét párosulva szentségével, igazságosságával és hatalmával. Látta, hogyan találták meg benne Atyjukat a bűnösök, kik bűneik miatt félték tőle. A nagy küzdelem tetőpontján túl látta a Sionon „azokat, akik diadalmasok, ...állani az üvegtenger mellett, akiknek kezében valának az Istennek hárfái, és éneklik vala Mózesnek... és a Báránynak énekét” (Jel 15:2–3).

János a Megváltót úgy látja, mint „a Júda nemzetségéből való oroszlánt”, és mint „egy Barányt, mintegy megölettet” (Jel 5:5; 13:8). Ezek a szimbólumok jelképei a mindenható hatalom és az önfeláldozó szeretet egyesülésének. A júdabeli oroszlán, aki olyan rettenetes a kegyelmét megvetők számára, engedelmes és hűséges híveinek az Isten báránya. A tűzoszlop, amely Isten törvénye áthágóinak Isten haragja félelmetességéről beszél; a világosság, irgalom és szabadítás jelképe azok számára, akik parancsolatait megtartották. Isten karja, amely elég erős, hogy a lázadókat szétzúzza, elég erős arra is, hogy a hűségeseket megszabadítsa. Akik hűek, valamennyien megmenekülnek. „És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval és egybegyűjtik az ő választottait a négy szelek felől, az ég egyik végétől a másik végéig” (Mt 24:31). – *Az apostolok története*, 589. o.

Március 15., kedd

1848. december 16-án látomást adott nekem az Úr, amelyben megmutatta az ég erősségeinek megrázkódását. Látomásomban meggyőződést szereztem róla, hogy midőn az Úr a végidők jeleinek megadásánál Máté, Márk és Lukács evangéliumában „eget” említ, akkor tényleg

az eget is érti, és ha „földet” említ, akkor ezalatt a földet érti. A menny erősségei: a nap, hold és a csillagok. Ezek uralják az eget. A föld erősségei a földet uralják. Az ég erősségeit Isten szava rázza meg. Akkor a nap, a hold és a csillagok kimozdulnak helyükről. Nem semmisülnek meg, csak megrendülnek Isten szavára.

Sűrű sötét felhők tornyosultak, és egymásba ütköztek. A légkör kétévált és visszagördült; a kinyílt úrön át az Orionba tekinthettünk, ahonnan Isten szava hangzott felénk. E nyitott úrön át száll alá Isten szent városa is. Láttam, hogy a föld erősségei most rendülnek meg, s az események egymást követik. Háború, háborús hírek, fegyver, éhség és ragályok rendítik meg a föld hatalmasságait, majd Isten szava meg-
rázza a napot, holdat, csillagokat, sőt magát a földet is. – *Tapasztalatok és látomások*, 41. o.

Már nincs sok hátra, amikor vihar csap le a bűnben alvó világra... Amikor a föld ittas emberként meginog, amikor az egek megrendülnek, és eljön az Úr nagy napja, ki fog tudni megállni? Az emberek rémülten tekintenek majd arra a jelenségre, amit szerettek volna elkerülni: „Ímé eljő a felhőkkel; és minden szem meglátja őt” (Jel 1:7). (...)

A Bárány rettenetes haragja árad ki azokra, akik megvetették kegyelmét, de irgalommal, feddhetetlenséggel, szeretettel és áldásokkal viszonyul azokhoz, akik befogadták Őt. A felhőoszlop, amely az egyiptomiak számára a sötétséget és a bosszúálló harag fenyegetését jelentette, Isten népe számára dicsőséges tűzoszlopot jelentett. Így lesz az utolsó napokban is az Úr gyermekei számára. Isten dicsősége világosságot áraszt a parancsolatait megtartó népre, de sötétséget a hitetlenek számára, akik akkor jönnek majd rá, hogy milyen rettenetes dolog az élő Isten kezébe esni. Kinyújtja erőteljes karját, hogy megszabadítsa azokat, akik Őhöz járultak, de ugyanolyan erőteljes karral hozza el büntetését mindazokra, akik nem akartak hozzá jönni, hogy életük legyen. Isten arról biztosít bennünket, hogy míg van kegyelem, amíg még hallható hívó szava, addig az Úrhoz térhetünk. Mindent megtett annak érdekében, hogy bármely lélek menedéket találjon, és akik megtartották parancsolatait, azok oltalmat nyerjenek, míg elmúlik a harag ideje. – *That I May Know Him*, 356. o.

Isten irgalmas volt a világhoz, amikor kiirtotta Noé gonosz kortársait. Kegyelemből pusztította el Sodoma romlott lakóit is. Sátán

megtévesztő befolyására a gonosztevők rokonszenvet és csodálatot váltanak ki az emberekből, és így másokat is szüntelenül lázadásra indítanak. Így volt ez Kain és Noé korában, Ábrahám és Lót idejében. Így van ez napjainkban is. Isten a világegyetem iránti irgalomból pusztítja el végül az Ő kegyelmének elutasítóit. – *A nagy küzdelem*, 543. o.

Március 16., szerda

Jézus követője is találkozni fog... az írást átszellemesítő spiritualisták magyarázataival, azonban ne fogadja el. Szavát csupán a Szentírás örök igazságainak határozott megerősítésére használja fel; tekintetét Krisztusra irányítsa, szilárdan haladjon a kijelölt úton, és száműzzön minden olyan eszmét, amely nincs összhangban Krisztus tanaival. Isten igazsága legyen elmékedésének és gondolkodásának tárgya. A Bibliát tekintse Isten Szavának, amely közvetlenül szól hozzá. Így azután megtalálja azt az igazságot, amely isteni.

Isten ismerete, ahogyan Krisztusban megnyilatkozott, az a tudomány, amellyel mindenkinek bírnia kell, aki üdvözülni. Ez az az ismeret, amely a jellem átalakulását eredményezi. Ha belép életünkbe, a lelket újáalakítja Krisztus képmására. Erre az ismeretre Isten hívja meg gyermekeit; nélküle minden más egyéb csak hiúság és semmiség.

A jellemfejlesztés tulajdonképpen talapzata minden nemzedékben és minden országban ugyanaz: Isten Igéjének alapelvei. Egyetlen megbízható és biztos irányelv: cselekedni azt, amit Isten mond. „Az Úrnak rendelései helyesek”, és „aki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökké” (Zsolt 19:9; 15:5). – *Az apostolok története*, 474–475. o.

Az isteni természet részesei nem nyitnak utat a kísértéseknek. Az ellenség minden erejét megfeszítve küzd azok ellen, akik keresztény életet akarnak élni. Megkísérti őket, remélve, hogy sikert ér el. Célja az, hogy elcsüggedsze őket. De azok, akik a korok Kőszikláján erősen állnak, nem engednek fondorlatainak. Megemlékeznek arról, hogy Isten a mennyei Atyjuk, és Krisztus a segítőjük. Az Üdvözítő azért jött le a földre, hogy minden fáradt léleknek segítséget, erőt hozzon a kísértések leküzdésére, amiként Ő is győzött. Én ismerem a kísértés erejét, én is tudom, hogy milyen veszedelmek leselkednek mindenfelé, de azt is tudom, hogy elegendő erő áll mindenkor, minden ínségben rendelkez-

zésükre azoknak, akik küzdenek a kísértések ellen. – *Üzenet az ifjúságnak*, 81. o.

Ő, aki eljövendő, mondja: „Íme eljövök hamar, és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedet lesz.” Isten népének minden jó cselekedete, hitüknek gyümölcse megfelelő jutalomban részesül. Ahogyan a csillagok fénye különböző, úgy különböző lesz kijelölt körök az eljövendő életben. (...)

Ha az ember meghal, ám befolyása nem hal meg, tovább hat, termést hoz. A tiszta, szent életű, jó ember befolyása halála után tovább él, hasonlóan a nyugvó nap sugaraihoz, melyek még sokáig megvilágítják a hegycsúcsokat, bár a nap már régen eltűnt a dombok mögött. Így a jók, a tiszták, a szentek cselekedetei még mindig vetítik fényüket, még akkor is, amikor ők maguk már nem élnek, hogy beszéljenek vagy tevékenykedjenek. Cselekedeteik, szavaik, példájuk mindörökké él. „Örök emlékezetben lesz az igaz.” – *Bizonyságtételek a prédikátoroknak*, 428–429. o.

Március 17., csütörtök

„Annakokáért mozdíthatatlan országot nyervén, legyünk háládatosak, melynél fogva szolgáljunk az Istennek tetsző módon kegyességgel és félelemmel” (Zsid 12:28). (...)

A kereszténynek arra a munkára kell felkészülnie, ami jóságról, önfegyelmről, hosszútúrról, kedvességről és türelemről tesz bizonyosságot. E drága ajándékok ápolása legyen része az életének, hogy amikor Mestere munkára szólítja őt, legyen kész felhasználni legmagasztosabb erőit annak érdekében, hogy segítséget és áldást nyújthasson a körülötte élőknek. – *In Heavenly Places*, 330. o.

Sokan állítják, hogy Krisztus követői, de még nem élnek úgy, mint az Ige betöltői. Nem lelik örömeiket az Igében, mivel olyan szolgálatot vár el tőlük, amit nem kedvelnek. (...)

Az igazi engedelmesség jó illata a belső elvek külső megnyilvánulását jelenti, ami nem más, mint a fedhetetlenség és az Isten törvényei iránti szeretet. A fedhetetlenség lényege a Megváltónk iránti hűség, valamint törekvés a jóra, csupán azért, mert az a helyes. (...)

Amikor Krisztus szeretete beköltözik a szívbe, akkor igyekszünk az Ő jellemét utánozni... Minél inkább tanulmányozzuk Jézus életét, és szívünk minél készségesebb a tanulásra, annál inkább hasonlóvá válunk Őhöz. Az Ige igazi megtartójának elméjébe a Szentlélek ad tiszta megértést. Minél inkább keresztre szegezzük önző tetteinket, és minél inkább megosztjuk másokkal a kapott áldásokat felhasználva mindazt, amit Istentől kaptunk, annál inkább megerősödik és gyarapodik bennünk a mennyei kegyelem. Növekedni fogunk a lelkiekben, türelmesebbek leszünk, és lelkünk megerősödik az alázatban és a szelídségben. – *That I May Know Him*, 118. o.

Istenünk szeretetteljes, irgalmas Atya. Ne essék nehezünkre neki szolgálni. Ellenkezőleg, örülünk és ujjongunk, hogy szolgálhatunk és részt vehetünk munkájában. Isten nem akarja, hogy gyermekei, akiket oly dicsőn megváltott, kegyetlen és zsarnok munkaadónak tekintsék. Legjobb barátjuk Ő, és mikor Őt imádják, Isten velük van, tőle vigaszt és áldást várhatnak, mely szívüket örömmel és szeretettel tölti be. Isten azt akarja, hogy gyermekei a szolgálatából vigaszt merítsenek, és inkább örömmel, mint teherrel tekintsék az Ő szolgálatát. Legbensőbb vágya, hogy mindazok, akik Őt imádják, szeretetének és előrelátásának számos jelét véve mindennapi munkájukhoz erőt merítsenek, és kegyelmet nyerve, hűségesen és becsületesen járhassanak el minden dologban. (...)

Szívünk az imának, hálaadásnak szárnyain jöhet közelebb az éghez. A mennyben hálával magasztalják, és gyönyörű énekekkel dicsőítik Istent, és amint kifejezzük szívünk háláját, az istentiszteletünk mindinkább hasonlóbb lesz a mennyei seregéhez. „Aki hálával áldozik, az dicsőít engem” (Zsolt 50:23), mondja az Úr. Lépünk tehát mindnyájan tiszteletteljes örömmel Alkotónk elé hálával és dicsénekekkel (Ésa 51:3)! – *Jézushoz vezető út*, 103–104. o.

Március 18., péntek – További tanulmányozásra
Tapasztalatok és látomások: „A rostálás” című fejezet.